

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 Rs 114547 25 Rsž
Novi Travnik, 23.9.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudij: Alma Islamović, kao predsjednica vijeća, Aida Pezer-Alić i Denis Trifković, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja P. S. sin S., ..., B., zastupan po punomoćnicima Husejnbegović Esmi i Rustempašić Safetu, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog Šumskoprivredno društvo „Srednjobosanske šume“/Šumskogospodarsko društvo „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf, ul.770 Slavne brdske brigade bb, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, v.sp. 1.500,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 114547 23 Rs od 10.12.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj 23.9.2025. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tuženog se uvažava, presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 Rs 114547 23 Rs od 10.12.2024. godine ukida i predmet vraća na ponovni postupak.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime razlike plaće za period od 21.09.2020.godine do 14.09.2023.godine isplati iznos od 3.938,00 KM sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe (22.09.2023. godine) do konačne isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.323,20 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv ove presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, kao i zbog odluke o troškovima postupka, a koje detaljno obrazlaže, s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu tako što će u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan ili istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na žalbu tužitelj je osporio sve žalbene navode tuženog i predložio ovom sudu da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Službene novine Federacije BiH broj : 53/03, 73/05,19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta: ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizilazi sljedeće:

- da je nesporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženog po osnovu ugovora na neodređeno vrijeme zaključenim dana 04.02.2019.g. , kojim je raspoređen na radno mjesto referent za nabavu u sektoru za ekonomsko, financijske i komercijalne poslove i ugovora zaključenog dana 20.03.2020.g. kojima je raspoređen na radno mjesto u sektoru za ekonomsko financijske komercijalne poslove;

-da je članom 12. prvog ugovora u skladu sa Pravilnikom o radu društva propisana VI grupa složenosti poslova, koeficijent 7,5, te je članom 14. drugog ugovora propisano da se osnovna plaća radnika određuje prema VII grupi složenosti koeficijenta 2,6 (stari koeficijent 8) , također u skladu sa Pravilnikom o radu društva, a u čl. 13. je propisano da se plaća utvrđuje Pravilnikom o radu u skladu s kolektivnim ugovorom;

-da je nesporno da je tuženi plaću obračunavao i isplaćivao u skladu s potpisanim sporazumima, što je i vještakinja u svom nalazu utvrdila, ali je sporno da li je takav način obračuna ispravan i da li tužitelj uslijed takvog načina obračuna plaće pripada razlika koju tužbom potražuje za period od 21.10.2020.g-14.09.2023.g. u iznosu 3.938,00 KM;

-da je taj iznos (3.938,00 KM), koji je i dosuđen, vještakinja Erma Čiča utvrdila prema odredbama Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva u F BiH (Sl. novine F BiH br. 93/16) i Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u šumsko privrednom društvu Srednjobosanske šume doo D. Vakuf (Sl. novine SBK br. 12/21 od 09.12.2021.g) i to na način da je u svom nalazu prikazala obračun plaće na temelju parametara koje je crpila iz Granskog kolektivnog ugovora iz 2016. godine koji je bio na snazi do 1.12.2020. godine (čl. 29. Granskog kolektivnog ugovora, što je istovremeno u okvirima odredbe čl. 143. Pravilnika o radu koji se suštinski još uvijek primjenjuje u radu tužene, jer tužena nikada nije donijela novi Pravilnik o radu, a to je osnovica 55 % prosječne plaće isplaćene na nivou F BiH prema posljednjem objavljenom podatku Federalnog zavoda za statistiku za prethodnu godinu za mjesečni fond od 176 sati koji se koriguje za efektivni fond ostvarenih sati i koeficijenta koji je utvrdila koristeći se propisanim omjerom od 1:4 iz Granskog kolektivnog ugovora, kao i Pravilnika o radu , koji je primijenila na konkretne koeficijente određene ugovorom o radu na koje ugovore o radu također upućuje Granski kolektivni ugovor , gdje je podijelila pripadajući koeficijent sa 2,50 (iznos s kojim se morao dijeliti svaki koeficijent bez izuzetka da bi se ostvario omjer od 1:4 , (tužena je svojim Pravilnikom o radu definisala najjednostavnije poslove od 1 sa koeficijentom 2,5, a najsloženije poslove od 4 sa koeficijentom 10 i prema tim grupama odredila složenosti poslova od 2,5 do 10, a što je zapravo 1:4 i u skladu s tim zaključila ugovore o radu sa radnicima, a kako Zakon o radu ne dozvoljava smanjenje bilo kojeg prava radnika prilikom usklađivanja zaključenih ugovora sa novim zakonom o radu, te se niži koeficijent nije mogao ni primijeniti). Na taj način je prikazala obračun plaće koji je, prema vještakinji, jedino moguć u danim okolnostima kada tužena svjesno nije uskladila Pravilnik o radu i zaključene ugovore o radu sa odredbama Granskog kolektivnog ugovora iz 2016 godine, koji je bio usklađen sa Zakonom o radu, ali koji je prestao s primjenom 1.12.2020. godine, a koje odredbe u pogledu načina obračuna plaće su suštinski na identičan način sadržane u odredbama Pravilnika o radu tužene, koji tužena, iako osporava njegovu validnost i dalje permanentno primjenjuje .

U obrazloženju pobijane presude izražen je pravni stav da je tuženi neosnovano primijenio koeficijent iz Sporazuma, suprotno zaključenom ugovoru o radu jer

zaključeni Sporazum između tuženog, kao poslodavca i Sindikata tuženog ne može biti osnov za isplatu zato što takav obračun nije propisan Zakonom o radu i Granskim kolektivnim ugovorom. Po mišljenju prvostepenog suda zaključeni Sporazum je neprimjenjiv jer nije definisan Zakonom o radu, zbog čega takav obračun za sud nije prihvatljiv. Nadalje, smatra da tuženi nije postupio u skladu sa članom 32. GKU iz 2016. godine, te da nije drugačije uredio ugovorne odnose i nakon zaključenja pojedinačnog kolektivnog ugovora, zaključivanjem novog ugovora o radu, a što sve ukazuje da tuženi nije mogao izmijeniti koeficijent za obračun plaće, a što je učinio kroz zaključene sporazume.

Izneseni pravni stav je suprotan pravnom stavu Vrhovnog suda, izraženom u presudama broj: 65 0 Rs 552322 23 Rev od 25.04.2023. godine i 43 0 P 049619 12 Rev od 16.07.2013. godine, na koje se žalitelj osnovano poziva. Na prednje je ukazano u odluci broj: 46 0 Rs 110828 24 Rev od 20.3.2025. godine, odluci broj: 46 0 Rs 112663 24 Rev od 11.3.2025. godine, odluci broj: 46 0 Rs 106895 24 Rev od 1.4.2025. godine i dr., u sporovima gdje su između zaposlenika tuženog i tuženog vođeni postupci radi isplate razlike plaća za isti utuženi period, u kojim su prvostepeni sudovi zauzeli identičan pravni stav kao u ovom predmetu, koji je kao pravilan u odlukama po žalbama prihvatio i drugostepeni sud, a kojeg kao nepravilan prihvata Vrhovni sud. U obrazloženju svojih odluka, Vrhovni sud navodi da nepravilan pravni stav da je tuženi neosnovano primijenio koeficijent iz Sporazuma, suprotno zaključenom ugovoru o radu jer zaključeni Sporazum između tuženog kao poslodavca i Sindikata tuženog ne može biti osnov za isplatu zato što takav obračun nije propisan Zakonom o radu i Granskim kolektivnim ugovorom. Po mišljenju nižestepenih sudova zaključeni Sporazum je neprimjenjiv i zbog činjenice da je zaključen između tuženog kao poslodavca i Sindikata tuženog, a ne ugovornih strana koje su zaključile Granski kolektivni ugovor, a to su Samostalni sindikat šumarstva i papira FBiH i Vlade FBiH.

U ranije zauzetim pravnim stavovima Vrhovnog suda FBiH, izraženog u naprijed navedenim odlukama, u zaključenim sporazumima sa sindikalnom organizacijom je izražena volja radnika kroz instituciju sindikalne organizacije po pitanju obračuna i isplate plaće za određeno vremensko razdoblje, koja volja nije osporavana u sudskom postupku, uslijed čega zaključeni sporazumi na odnosno vrijeme imaju pravnu snagu i proizvode pravne posljedice na način na koji su i zaključeni. Predmetni Sporazumi o načinu obračuna i isplate plaća u utuženom periodu, koji su ispred radnika zaključili ovlašteni predstavnici, što se nije ni osporavalo tokom postupka, nisu u suprotnosti sa Kolektivnim ugovorom o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti šumarstva FBiH („Sl.novine F BiH“, broj 93/16), Zakonom o radu F BiH („Sl.novine F BiH“, br. 26/16, 89/19 i 23/20) Kolektivnim ugovorom o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u Šumskoprivredno društvo „Srednjobosanske šume“ d.o.o. Donji Vakuf (Službene novine SBK/KSB broj 12/21) i ugovorom o radu parničnih stranaka, tako da Sporazumi nisu apsolutno ništavi. S druge strane, zaključene Sporazume nisu pobijale ugovorne strane, tako da se radnik u pojedinačnoj parnici ne može pozivati na neprimjenjivanje određenih odredbi Sporazuma, a što je i pravno shvatanje iz odluka na koje se revident poziva.

Prvostepeni sud po pitanju primjene sporazuma o načinu obračuna i isplate plaća u utuženom periodu izrazio pravno svatanje suprotno pravnom svatanju Vrhovnog suda izraženom u sudskoj praksi. Nadalje iz stanja spisa, proizilazi da zbog toga

prvostepeni sud nije cijenio izvedene dokaze, koji su pri pravilnoj primjeni materijalnog prava relevantni za odluku o tužbenom zahtjevu, čime je počinio povredu odredaba člana 8. i 191. stav 4. ZPP. Umjesto prednjeg, prvostepeni sud samo cijeni i zaključuje da sporazumi nisu primjenjivi jer takav način obračuna plaće nije definisan Zakonom o radu, pa je i on kao takav neprihvatljiv.

Sve ovo imalo je za posljedicu da je činjenično stanje nepravilno i nepotpuno utvrđeno, što je u konačnom imalo za posljedicu nepravilnu primjenu materijalnog prava slijedom čega su ostvareni žalbeni razlozi iz čl. 210. i 211. ZPP radi čega je žalbu valjalo uvažiti, pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak primjenom odredbe člana 227. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će provesti postupak po odredbama ukazanim ovim rješenjem, zakazati glavnu raspravu, te donijeti pravilnu i zakonitu odluku vodeći računa o pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Predsjednica vijeća

Alma Islamović